

صَلَاةُ لِمُوسَى، رَجُلِ اللَّهِ.

¹Ein Gebet Mose's, des Mannes Gottes. HERR, Gott, du bist unsre Zuflucht für und für.²Ehe denn die Berge wurden und die Erde und die Welt geschaffen wurden, bist du, Gott, von Ewigkeit zu Ewigkeit,³der du die Menschen lässest sterben und sprichst: Kommt wieder, Menschenkinder!⁴Denn tausend Jahre sind vor dir wie der Tag, der gestern vergangen ist, und wie eine Nachtwache.⁵Du lässest sie dahinfahren wie einen Strom; sie sind wie ein Schlaf, gleichwie ein Gras, das doch bald welk wird,⁶das da frühe blüht und bald welk wird und des Abends abgehauen wird und verdorrt.⁷Das macht dein Zorn, daß wir so vergehen, und dein Grimm, daß wir so plötzlich dahinmüssen.⁸Denn unsere Missetaten stellst du vor dich, unsre unerkannte Sünde ins Licht vor deinem Angesicht.⁹Darum fahren alle unsere Tage dahin durch deinen Zorn; wir bringen unsre Jahre zu wie ein Geschwätz.¹⁰Unser Leben währet siebzig Jahre, und wenn's hoch kommt, so sind's achtzig Jahre, und wenn's köstlich gewesen ist, so ist es Mühe und Arbeit gewesen; denn es fährt schnell dahin, als flögen wir davon.¹¹Wer glaubt aber, daß du so sehr zürnest, und wer fürchtet sich vor solchem deinem Grimm?¹²Lehre uns bedenken, daß wir sterben müssen, auf daß wir klug werden.¹³HERR, kehre doch wieder zu uns und sei deinen Knechten gnädig!¹⁴Fülle uns früh mit deiner Gnade, so wollen wir rühmen und fröhlich sein unser Leben lang.¹⁵Erfreue uns nun wieder, nachdem du uns so lange plagest, nachdem wir so lange Unglück leiden.¹⁶Zeige deinen Knechten deine Werke und deine Ehre

¹يَا رَبِّ، مَلَجَأُ كُنْتُ لَنَا فِي دَوْرٍ قَدَوْرٍ.²مِنْ قَبْلِ أَنْ تُؤَلِّدَ الْجِبَالُ أَوْ أَدْنَتْ الْأَرْضَ وَالْمَسْكُونَةَ، مُنْذُ الْأَرْلِ إِلَى الْأَبَدِ أَنْتَ اللَّهُ. تُرْجِعُ الْإِنْسَانَ إِلَى الْعُبَارِ وَتَقُولُ: ارْجِعُوا، يَا بَنِي آدَمَ.⁴لَئِنْ أَلْفَ سَنَةٍ فِي عَيْنِكَ مِثْلُ يَوْمٍ أَمْسٍ بَعْدَ مَا عَبَّرَ وَكَهَزِعَ مِنَ اللَّيْلِ.⁵جَرَفْتَهُمْ، كَسَيْتَ يَكُونُونَ، بِالْعَدَاةِ كَغَسْبٍ يَزُولُ. بِالْعَدَاةِ يُزْهِرُ فَيَبْرُلُ، عِنْدَ الْمَسَاءِ يُجَرُّ قَيْبَسٌ.

⁷لَأَنَّا قَدْ قَيْنَا، بِسَخَطِكَ وَبِعَصَبِكَ ارْتَعَبْنَا.⁸قَدْ جَعَلْتَ أَتَامَنَا أَصَامَكَ، خَفِيَّاتِنَا فِي صَوِّهِ وَجْهِكَ.⁹لَئِنْ كُلَّ أَيَّامِنَا قَدْ انْقَصَتْ بِرِجْزِكَ، أَفْنَيْنَا سِنِينَا كَقَفْصَةٍ. ¹⁰أَيَّامُ سِنِينَا هِيَ سَبْعُونَ سَنَةً وَإِنْ كَانَتْ مَعَ الْقُوَّةِ فَنَمَاتُونَ سَنَةً وَأَفْجَرَهَا تَعَبٌ وَبَلِيَّةٌ، لِأَنَّهَا تُفَرِّضُ سَرِيعاً قَتْلَ بَطِيءٍ. ¹¹مَنْ يَعْرِفُ قُوَّةَ عَصَبِكَ؟ وَكَخَوْفِكَ سَخَطُكَ. ¹²إِخْصَاءُ أَيَّامِنَا هَكَذَا عَلَّمْنَا قُوَّتِي قَلْبٍ حِكْمَةٍ.

¹³ارْجِعْ، يَا رَبِّ. حَتَّى مَتَى؟ وَتَرَأْفَ عَلَى عِبِيدِكَ. ¹⁴أَشْبَعْنَا بِالْعَدَاةِ مِنْ رَحْمَتِكَ قَبِيحَةً وَفَرَحَ كُلِّ أَيَّامِنَا. ¹⁵فَرَحْنَا كَالْأَيَّامِ الَّتِي فِيهَا أَذَلَّتْنَا، كَالسَّنِينَ الَّتِي رَأَيْنَا فِيهَا سَرّاً. ¹⁶لِيُظْهِرَ فِعْلَكَ لِعِبِيدِكَ وَجَلَالَكَ لِبَنِيهِمْ. ¹⁷وَلِتَكُنْ نِعْمَةُ الرَّبِّ إِلَهِنَا عَلَيْنَا، وَعَمَلُ أَيْدِينَا ثَبَّتْ عَلَيْنَا، وَعَمَلُ أَيْدِينَا ثَبَّتْ.

ihren Kindern.¹⁷ Und der HERR, unser
Gott, sei uns freundlich und fördere das
Werk unsrer Hände bei uns; ja, das Werk
unsrer Hände wolle er fördern!